

ΣΧΟΛΙΟ | ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΠΑΠΑΧΕΛΑ

Βορά στα θηρία του λαϊκισμού

Έχουμε μπλέξει σε ένα φαύλο κύκλο και δεν ξέρω πώς και αν θα βγούμε απ' αυτόν. Γκρινιάζουμε νυχθημερόν για την ποιότητα αυτών που μας κυβερνούν και μας εκπροσωπούν και μετά στέλνουμε, με το χεράκι μας, στο Ευρωκοινοβούλιο ό,τι χειρότερο και πιο ελαφρύ έχουμε στείλει ποτέ. Βρίζουμε όλη μέρα τα τηλεοπτικά κανάλια και μετά αποθεώνουμε με την ψήφο μας μόνο ό,τι μας σερβίρουν, τους τηλεμαϊντανούς και τους φωνακλάδες των πρωινάδικων. Είμαστε όλοι εγκλωβισμένοι σε αυτόν τον μεγάλο φαύλο κύκλο: πολιτικοί, δημοσιογράφοι, πολίτες, όλοι. Πρόκειται για ένα «μαύρο κουτί» που παράγει μετριοτήτες, φαυλότητα και πετάει στα αζήτητα στιδήποτε πιο σεμνό, επαγγελματικό ή σοβαρό. Κοιτάξετε τι συνέβη τώρα με τον ανασχηματισμό. Κάποιο... φωτεινό πολιτικό μυαλό εισηγήθηκε ότι ο κυβερνητικός θίασος έπρεπε εν μέρει να αποτελεί μπουλούκι, που θα μπορούσε εύκολα να συμμετάσχει σε επαρχιακή επιθεώρηση. Και δεν μπορείς να πεις και τίποτα γιατί η απάντηση είναι αφοπλιστική: «Με

αυτή την κοινοβουλευτική ομάδα που έχουμε δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα καλύτερο. Όταν κάποιος σου δίνει ντομάτα και αγγούρια φτιάχνεις χωριάτικη και δεν μπορείς να φτιάξεις ομελέτα με μπέικον, όσο και αν προσπαθείς». Μιλώντας περί αυτών, όμως, δεν είναι ανατριχιαστικό το πως στέλνουμε μονίμως στα αζήτητα όποιον πολιτικό τολμήσει να σπάσει αυγά; Ο Γιαννίσης, η Γιαννάκου, η Διαμαντοπούλου, ο Αδωνις και πολλοί άλλοι αποτελούν κομμάτι μιας ένδοξης παράδοσης που συνεχίζεται ακόμη και σήμερα. Το εκπληκτικό είναι πως αφού τους εξοντώσαμε πολιτικά αρχίσαμε να τους εξυμνούμε. Ακούς τώρα διάφορους να μουρμουρίζουν «εκείνος ο Στουρνάρας ήταν τελικά πολύ καλός, κρίμα ρε παιδί μου που έφυγε». Είναι οι ίδιοι που πριν από ένα μήνα έλεγαν τα ακριβώς αντίθετα. Προχθές άκουσα κάποιον κορυφαίο οπαδό του τηλελαϊκισμού να πλέκει το εγκώμιο του Γιαννίση και να διηγείται πως τον «έφαγε το σύστημα» όταν προσπάθησε να κάνει την τομή στο ασφαλιστικό. Νόμιζα ότι κάτι είχα

πάθει προς στιγμήν, γιατί όλοι θυμόμαστε ποιους κατεδάφισαν τον Γιαννίση και την έντιμη προσπάθειά του...

Αναρωτιέμαι αν είμαστε απελπιστικά λίγοι όσοι σκεφτόμαστε με ένα συγκεκριμένο τρόπο. Ένας καλός φίλος έχει καταλήξει στο συμπέρασμα ότι το μόνο που μπορεί να εύχεται κανείς κατά την τρέχουσα ιστορική περίοδο είναι «κάποιος να κρατάει τα μπόσικα, να υπάρχει αντίβαρο στον λαϊκισμό για να μη διαλυθεί το σύμπαν». Είναι ένας ρόλος και αυτός, αν και η αστική μας ευπρέπεια δεν μας αφήνει να κυλισθούμε στη λάσπη του ελληνικού δημόσιου διαλόγου. Γι' αυτό και συχνά αφήνουμε σοβαρούς ανθρώπους, διαφόρων ιδεολογιών και αποχρώσεων, να γίνονται βορά των θηρίων του λαϊκισμού που προστατεύουν τα ομόσπαιλα «μαμούνια» και ισοπεδώνουν ό,τι δεν συμβαδίζει με τα δικά τους στερεότυπα. Ο,τι βλέπουμε γύρω μας και μας εξοργίζει έχει εξήγηση και δεν είναι στιγμιαίο προϊόν, χρειάστηκαν πολλές δεκαετίες για να θεριέψει τόσο πολύ το πεινασμένο κτήνος του λαϊκισμού.